

[Justitsministeren]

spørgsmål af politimæssig, lægelig, sundheds-politisk og økonomisk art, som de fremsatte beslutningsforslag indebærer, inden jeg tager stilling til, hvilke ændringer i den gældende ordning der eventuelt bør søges gennemført.

Spm. nr. S 487

Til *kirkeministeren* (6/1 86) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren bekræfte, at landets biskopper har personlig ytringsfrihed i samfundsspørgsmål?«

Begrundelse

Ifølge TV-Avisen den 2. januar 1986 har folketingsmedlem Helge Sander udtalt, at biskopper bør koncentrere sig om forkyndelsen og ikke blande sig i politik. Denne opfattelse deles øjensynlig af formanden for folketingets kirkeudvalg, Povl Brøndsted. Ikke mindst som følge af holdningen fra formanden for kirkeudvalget ville det være betryggende at få ministerens stilling præciseret.

Svar (8/1 86):

Kirkeministeren (Mette Madsen):

Spørgsmålet om biskoppernes personlige ytringsfrihed kan jeg besvare bekræftende. Det er min principielle opfattelse, at det er både naturligt og velkomment, at også biskopperne deltager i samfundsdebatten.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Forhandling om redegørelse nr. R 5:

Socialministerens redegørelse af 3. december 1985 om forholdene for personer med handicap.

(Anmeldt 3/12 85. Redegørelsen givet 3/12 85. Beslutning om forhandling 3/12 85).

Forhandling

Taanquist (S):

Vi kan ikke være uenige med regeringen i, at målsætningen i indsatsen over for personer med et handicap skal være, at hver enkelt får en tilværelse så nær det normale som muligt, og vi kan heller ikke være uenige med regeringen i slutbemærkningerne i rede-

gørelsen, nemlig at udlægningen af den tidligere særforborg til de lokale og regionale myndigheder har været et vellykket skridt i retning af at lette integrationen af personer med et handicap i samfundet.

Vi har under alle omstændigheder med decentraliseringen skabt de ydre rammer for en bedre handicappolitik, og der kan da også peges på mange områder, hvor der har været store fremskridt i de senere år. Der er ikke mindst sket en nedbrydning af de store og utidssvarende institutioner, som ofte bestod i gamle bygninger, og en lang række små og langt mere hensigtsmæssige institutioner er skudt op ud over landet; det drejer sig både om boinstitutioner, værksteder og beskyttede pensionater, og fremfor alt er der givet nye muligheder for bofællesskaber og mulighed for at yde den personlige hjælp, der er behov for i forbindelse hermed.

Endelig er en lang række handicappede, som før var henvist til institutioner, nu flyttet i egen bolig.

Alt i alt er der sket mange forbedringer, hvilket selvfølgelig også skal ses i sammenhæng med de i mange tilfælde helt dårlige forhold, der eksisterede før udlægningen.

I den forbindelse skal man dog være opmærksom på, at decentraliseringen af særforborgen ikke må opfattes som noget, der fandt sted den 1. januar 1980, men var en længere proces, der startede, endnu medens ansvaret for de handicappede sorterede under staten. Det, der skete den 1. januar 1980, var den lovgivningsmæssige tilpasning til en proces, der var godt i gang.

Alt det har vi givet udtryk for gentagne gange, men vi må desværre konstatere, at der i dag, lang tid før vi er nået til vejs ende, sker en stagnation og i visse tilfælde en tilbagegang på området. Samtaler med de mennesker, der arbejder i systemerne, viser en stigende frustration dels på grund af en overvældende arbejdsbyrde, dels på grund af, at man ikke føler, at man uddannelsesmæssigt slår til, og dels fordi der ikke er den tilstrækkelige ekspertbistand til rådighed.

Hvorfor er udviklingen stagneret? Først og fremmest skyldes det regeringens generelle nedskæringspolitik og ikke mindst den hårde fremfærd over for amter og kommuner. Vi har gang på gang advaret regeringen om, at en nedskæring af de offentlige udgifter i sidste ende ville gå ud over de dårligst stillede,